

ת"פ 26043/10/15 - מדינת ישראל נגד ישראל חניניאייב, עבד אל רחמן סליימה, פאדי לחאם (עציר) - הסתיים

בתי המשפט

בבית המשפט המחוזי

בירושלים

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

המאשימה

נגד

הנאשמים

ת"פ 26043-10-15

תאריך: י"ד חשוון תשע"ז, 15 נובמבר 2016
מדינת ישראל

1. ישראל חניניאייב (עציר)
2. עבד אל רחמן סליימה (עציר)
3. פאדי לחאם (עציר) - הסתיים

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד שחר מלול

הנאשם 2 ובא כוחו, עו"ד רמי עותמאן

גזר דין לנאשם 2

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום המייחס לו (לאחר תיקונו) תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 379+382 לחוק העונשין וקשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין. במוקד, פרשה עצובה שבעצובות, טרגית ביותר, שבסופה נדקר למוות המנוח יעקב ברמי ז"ל.

2. הצדדים הגיעו כדי הסדר טיעון שמטעמים שיפורטו ראוי לכבדו ואולם, דומני, ראוי לבית המשפט לתת ביטוי, ולו גם תמציתי, לתמונת המצב נגד עיניו, ובשים לב לטענות שפורטו, יוטעם, שהבסיס הינו בפרק העובדות של כתב האישום, כרוחו וכלשונו, ולא בטענות נלוות או בראיות חלקיות ששמע בית המשפט עד השלב בו מצאו הצדדים את הדרך למתווה מוסכם.

3. ואשר לנסיבות הפרשה, על פי כתב האישום, ותוך דגש על חלקו של הנאשם דן.

א. כל הנוגעים בדבר הגיעו ביום 25.9.15 בשעות הערב המאוחרות למועדון ברחוב קינג ג'ורג'

בירושלים.

ב. באירוע הכאוב והקשה, ניתן ללא קשיים יתרים לסמן שני שלבים עיקריים. האחד, בתוך המועדון, שם החל מתדרדר האירוע כשבמוקד המנוח, מי מבני משפחתו, מכאן, והנאשם 1 (שגזר דין זה אינו מתייחס אליו), מכאן. בשלב זה, הראשון, לא היה הנאשם דן מעורב; והשני, אליו אתיחס במעלה הדרך, כבר מחוץ למועדון. לא בכדי, עד לסעיף 15 לכתב האישום, למעלה ממחציתו, כמעט ואין אזכור לנאשם 2: חלקו באירוע בשלב הראשון היה שולי שבשוליים.

ג. מסעיף 16 לכתב האישום פונה תיאור עובדות המקרה לשלב בו החלו המעורבים העיקריים לשים את פעמיהם ליציאה מהמועדון. הנאשם 1 נשא על גופו את הסכין שעתידיה הייתה לגרום לתוצאה הכאובה ביותר שניתן להעלות על הדעת, בעוד הנאשם דן נושא עמו תרסיס גז מדמיע. מסעיפים 17, 18 לכתב האישום מתואר המהלך לקראת המפגש הנורא, כשהמנוח ואחיו מקללים, והנאשמים 1 ו-2 מתקדמים לעברם.

ד. לא מצאתי טעם להרחיב בהבאת פרטים נוספים מכתב האישום, ומכאן, לסעיף 21, המתאר את המעשה העיקרי המיוחס לנאשם: **"אותה עת, במסגרת הקשר ולשם קידומו, תפס הנאשם 2 את יצחק בראשו וריסס את פניו בגז המדמיע, וכן ריסס בגז המדמיע גם את המנוח שעה שנאבק עם הנאשם 1"**. ובתמצית הדברים, לא היה הנאשם 2 מעורב במישרין בדקירה, אך העובדה שריסס בגז מדמיע את המנוח ואחיו, פגעה ביכולתם להתגונן, ופשיטא, שהיו לגז השלכות ברורות על ההמשך, ומכאן אחריות הנאשם 2 לחלקו בפרשה.

4. על-פי הסדר הטיעון ירצה הנאשם 27 חודשי מאסר. בשים לב לעבירות המיוחסות לו, אף מקבל אני שמצוי עונש זה בגדרי מתחם הענישה הסביר לעבירות בהן הודה. ומעבר לכך, נפסק על-ידי בית המשפט העליון פעמים לאין מספר שבהינתן שהגיעו הצדדים להסדר טיעון, מהווה הדבר שיקול מרכזי, שלא לומר קריטי, בשיקול דעתו של בית המשפט לקראת גזר הדין. מבין פסקי הדין מהווים בסיס לעיקרון זה - ע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסק דינה של כב' השופטת ביניש; ומעל הצורך אביא מפסיקתו העדכנית של בית המשפט העליון בבג"ץ 1571/14 **אירית מואטי נ' היועץ המשפטי לממשלה**. פסק הדין ניתן לפני זמן לא

רב: 14.5.2014. כאמור בסעיף 13 לפסק הדין ותוך ציטוט פסיקה עקבית מאוד ורלוונטית נוספת:

"הלכה פסוקה היא כי 'ככלל, אין בית משפט זה נוהג להתערב בשיקול דעת התביעה לעניין העמדה לדין או עריכת הסדר טיעון' (בג"ץ 4395/12 כהן נ' פרקליטות מחוז מרכז, פסקה 10 לפסק דיני (15.11.2012) (להלן: פרשת כהן)). התערבות בכגון דא תעשה רק במקרים נדירים, בהם נפל פגם מהותי ואקוטי, שאינו עולה בקנה אחד עם עקרונות המשפט המנהלי (ראו בג"ץ 3425/94 גנור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נ(4) 1, 15 (1996); בג"ץ 1560/12 דיקן נ' פרקליטות המדינה, פסקה 6 לפסק דינה של השופטת א' חיות (29.5.2012); פרשת כהן, שם; בג"ץ 8555/12 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' פרקליט המדינה, פסקאות 10-6 (25.3.2014))."

לא נעלמו מעיניי, ואף לא מלבי, דברי משפחת המנוח שקיבלה את רשות הדיבור, בתוכם גם אחי המנוח, יצחק, שאף הוא נפגע באירוע. בית המשפט חולק עמם את כאבם. ועם זאת, הכאב שללא ספק הוא חד, ברור, כן ואמיתי, אינו השיקול היחיד, ובפני הפרקליטות, קודם שהגיעה להסדר הטיעון, עמדו, ובצדק, שיקולים נוספים בכללם, בפרט, התמונה הראייתית ביחס לחלקו של נאשם זה. התוצאה אליה הגיעו הצדדים הינה במתחם הסבירות. ושלא במקרה, גם פסיקת בית המשפט העליון הנ"ל, ניתנה על רקע הסתייגות נפגעי עבירה מהסדר הטיעון:-

... ההחלטה אם, ובאילו תנאים, להגיע להסדר טיעון נתונה לתביעה, ולה בלבד. עליה להפעיל את שיקול דעתה, על יסוד מכלול השיקולים הענייניים, במקצועיות וברגישות. במקרה שלפנינו, טענות העותרים נשמעו בנפש חפצה.. אף על פי כן, בסופו של יום הייתה עמדתה המקצועית של התביעה כי הסדר הטיעון... משקף באופן ראוי את מכלול השיקולים הרלוונטיים ואת האיזון ביניהם.. האם הסדר הטיעון במקרה שלפנינו מצדיק התערבות בשיקול דעתה של התביעה? לדעתי התשובה היא בשלילה [בג"ץ מואטי האמור].

5. דומני שבמסגרת הסדר הטיעון ניתן גם ביטוי ענייני לעברו הפלילי של הנאשם. מן הצד האחד, לחובתו ארבע הרשעות קודמות, אך מן הצד האחר, האחרונה שבהן ניתנה בעקבות עבירה שבוצעה לפני כעשר שנים בעקבותיה נדון לעונש מאסר שאורכו היה חודש ימים. לשון אחר: אין על הפרק נאשם שביצע כבר בעבר עבירות שחומרתן דומה לזו, ותהא זו הענישה החמורה ביותר שהוטלה על הנאשם. על הפרק, אפוא, נאשם שלחובתו, אמנם, עבר פלילי קודם, אך משקלו ביחס לחומרת הפרשה דנן מוגבל בהיקפו והעונש שהושת על הנאשם עתה, ובדין, חמור עשרת מונים מכל עונש בו נשא הנאשם עד היום.

6. וקודם שאחתום, אין לי אלא לשוב ולתת ביטוי לכאב הרב של משפחת המנוח שקשה מאוד שלא להבינו והדברים נגד עיני בית המשפט.

7. סוף דבר, ועל יסוד הסדר הטיעון, נגזר בזאת כדלקמן:

א. הנאשם ירצה 27 חודשי מאסר, לחישוב מיום מעצרו - 27.9.15.

ב. כמו כן ירצה הנאשם 20 חודשי מאסר אם יעבור בשנתיים שלאחר שחרורו עבירה נוספת על עבירה שאינה מסוג חטא או עוון שנכללת בפרק י' של חוק העונשין, או סעיף 499 לחוק זה.

ג. הנאשם ישלם להורי המנוח פיצוי בסך 17,000 ש"ח בשישה תשלומים מיום 1.3.2017.

ד. במגמה להבטיח את תשלום הפיצוי, והגם שלא הסכימו על כך הצדדים, אורה במקביל על קנס, גם אם נמוך בשיעורו, וזאת תוך קביעה, במקביל, שכל תשלום ייחשב קודם כל על חשבון הפיצוי ורק לאחר מכן על חשבון הקנס, ותוך קביעה שאם לא ישולם הקנס ירצה הנאשם 180 ימי מאסר תחתיו. מעמיד אני את שיעור הקנס על הסך של 100 ש"ח, והקנס ישולם עד ליום 1.1.2018. היה ועד למועד זה לא ישולם הקנס שיחושב, כאמור, רק לאחר גמר תשלום הפיצוי, יתווסף לתקופת מאסרו של הנאשם פרק הזמן דלעיל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד חשוון תשע"ז, 15 נובמבר 2016, במעמד הצדדים.